

BJELOVARSKI PROLJETNI GORKI ČUŠPAJZ

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 02 Svibanj 2014 10:47 - Ažurirano Petak, 02 Svibanj 2014 10:53

Nisam pisala neko vrijeme. Svi vi, koji ste se ponadali da više neću pisati, jer su me uspjeli zastrašiti, podrezati mi krila ili nešto treće, moram vas razočarati i reći, nema šanse.

Show must go on...

I što ima novo, u našem gradiću Bjelovaru?

Događalo se svašta proteklih tjedana. Zaista jedan proljetni ćušpajz od događanja. Bućkuriš, rekli bi naši stari. No, većinom gorkastog okusa.

Podsjeća me to na djecu u vrtiću, kojima sam, kada sam još radila kao odgajatelj, pričala o svoj toj divnoj, vitaminskoj i hranjivoj vrijednosti povrća i o svim njegovim blagodatima, a dijete je probalo i napravilo onaj, svima nama, poznati izraz lica. Kiselo – gorki.

»No, mica mala, još jednu žlicu, pa probaj samo, to ti je jako zdravo, fino, ma samo probaj, vidjet ćeš«. Tako nam i naši političari nude raznorazne stvari i uvjeravaju nas, kako su... zaista fine.

»Teta, to je fuj!«, odgovara mala mica (uzalud vam trud svirači)

No dobro, da previše ne odem u neke druge vode, ovi protekli tjedni u Bjelovaru, bili su zaista turbulentni. Što se sve događalo?

Otvara se kino!!!!

(jeste se ponadali ha?)

No dobro, ne baš sutra, prekosutra, sljedeći tjedan, mjesec... ali, ne brinite, otvorit će se sigurno. Samo polako, ma ima vremena.

Prošla je godina dana od najavljenog otvaranja. No, mi svi, kao pravi strpljivi Bjelovarčani, navikli na čekanje i očekivanje raznih stvari, čekamo...

Toliko nisu čekali ni Godota...

Mi smo se svejedno ispraksirali u čekanju. Čekamo posao, plaću, bolji život, da prestane kiša, da djeca odrastu, produženi vikend, čekamo kino, a mnogi možda čekaju i Terezijanu. Pa ipak je to vrhunac kulturno umjetničkog i zabavnog života u našem malom gradiću.

UMJETNOST U IZLOGU I IZA ZAKLJUČANIH VRATA

Prošao je i još jedan BOK fest. Mislim da ne bih mogla spavati da ga ne prokomentiram, a ne želite valjda, da noćima ne spavam i hodam kao zombi po cijele dane.

Jako volim kazalište kao umjetnost i kazališne glumce, itekako cijenim. Kazalište je za mene čarolija riječi, tijela, srca i uma. Svaka čast odličnim predstavama i dobrim glumcima, no, nikako mi nije jasno, ono sjedenje u izlogu, dok ljudi šeću, gledaju ih i komentiraju. Pa nisu oni valjda neki izložbeni eksponati.

Razmišljala sam o toj ideji jako puno, no, nisam ju uspjela dokučiti. Ako netko shvaća poantu te priče, neka me slobodno prosvijetli.

Jedino mi je u mom pomnom razmišljanju, pala na pamet ideja, da se tu zapravo radi o znanstvenom radu, proučavanja ljudskog ponašanja. Mislim da bi stručni tim znanstvenika, psihologa i raznih stručnjaka za ljudsko ponašanje u »kontroliranim uvjetima«, mogao doći do vrlo pametnih i korisnih zaključaka. Mogla bi se o tome napisati znanstveni rad, pa čak i knjiga.

Možda bi upravo po tome, Bjelovar mogao postati svjetski poznat.

Zatim, nikako mi nije jasna ona proslava, fešta ili kako god želite, gdje su »obični smrtnici«, tulumarili u jednom dijelu nekadašnjeg H8, dok su glumci i posebno pozvani uzvanici, bili u drugom, zaključanom dijelu. Misle li da imaju toliko obožavatelja, pa da bi ih rastrgali? Ali ovo je Bjelovar, a ne Hollywood.

Ili jednostavno misle, da »običan puk«, nije dostojan, biti u istoj prostoriji s njima?

To je ostala, strogo čuvana tajna. Znam samo, da se feštalo, da ranih jutarnjih sati. Zaključak ostavljam vama, no, meni se takva ideja separacije, nikako ne sviđa. Ja sam za ravnopravnost.

I za transparentnost.

DJEČJA IGRALIŠTA, KRUŽNI TOKOVI I BJELOVARSKI POTOPI

I došao je napokon, taj dugo očekivani trenutak. Za mnogu djecu i njihove roditelje. Obnovljeno je igralište pored dječjeg odjela knjižnice i sanirano je igralište na Radićevom trgu. Na igralište pored dječjeg odjela knjižnice, stavljena je, po prvi puta u povijesti Bjelovara, ljuljačka za djecu s invaliditetom. Već sada, nakon kratkog vremena, vode se burne rasprave, po pitanju nje. Dozvoliti svoj djeci igru na njoj ili ne?

BJELOVARSKI PROLJETNI GORKI ČUŠPAJZ

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 02 Svibanj 2014 10:47 - Ažurirano Petak, 02 Svibanj 2014 10:53

BJELOVARSKI GRAH ZA UTJEHU

Ne smijemo nikako zaboraviti i proslavu Praznika rada. Pa kako bi i mogli.

Od onih ranojutarnjih motora, još uvijek imam, traume iz djetinjstva. A po tome smo, kažu, jedinstveni u svijetu. Eto, imam jedinstvene, svjetske traume. Ali nema veze, neka se vesele, veseli motoristi. Uspjeli su očuvati, zaista dugu tradiciju.

Zapravo, kada bolje razmislim, baš nam treba, jedna dobra budnica. Čak i glasnija od motora. Da nas protrese i istrese iz nas, sav taj strah, ravnodušnost i malodušnost. Jer, mislim da nam slijedi, jako teška godina.

BJELOVARSKI PROLJETNI GORKI ČUŠPAJZ

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 02 Svibanj 2014 10:47 - Ažurirano Petak, 02 Svibanj 2014 10:53

Velike proslave Praznika rada u gradu nerada, nikako mi ne idu, ruku pod ruku. Grah i pivo, uz sladoled za djecu, mnogo glazbe i isforsiranog veselja, čini se kao zgodna zabava, za narodne mase. Sirotinja, koja se gura za zdjelicu graha i čašu pive, zahvalno se smiješeći, jer su im ponos i dostojanstvo, ukrali zauvijek, previše mi je otužan prizor.

Praznik rada, zamišljen je kao nešto sasvim drugo, a kada je postao gorki ćušpajz, pomiješan s pivom i gorkim okusom poniženja, zauvijek je izgubio, svoj pravi smisao.

Prosvjedi su za nas nešto nedostižno, pobuna je za nas nešto daleko. I dok su u mnoge svjetske metropole, bile prepune prosvjednika, mi se zadovoljimo besplatnim grahom i neradnim danom. E jesmo mi Hrvati čudna nacija. Svaka čast onima, koji su u Zagrebu marširali i usudili se progovoriti u svoje ime. Ali i u ime svih drugih, koji su obespravljeni, bez posla, bez plaće, bez radnog vremena dostojnog čovjeka. Dok su ti isti, jeli grah.

Lica s naslovnica, koja nam dijele grah, pivu i sladoled, sigurno su kasnije otišli na janjca i neke skupe butelje. Skinuli su onu nasmiješenu facu i lijepo uživali, na nekom ugodnom mjestu. Dok se jedna sirotinja, vratila svojoj kući i ispraznoj svakodnevici. Onoj već polako umirućoj nadi, da će možda naći posao, dobiti plaću, moći normalno živjeti, bez straha za egzistenciju.

Piva koja se dijelila je bila Pan, umjesto da bar, kada već možemo, dajemo ono naše. Zar nemamo županijsku pivovaru?

Dok su nekada obespravljeni radnici, vjerojatno praznog želuca, zdušno trčali na prosvjede, mi danas, isto tako obespravljeni, trčimo na besplatni grah i niti ne pomišljamo na prosvjede.

Vjerojatno bi jako malo ljudi, znalo prepričati povijest, Međunarodnog Praznika rada.

Ali takvi smo mi Bjelovarčani, uvijek strpljivo čekamo. No, gdje je granica između strpljenja i inertnosti?

Da, istina, treba se još dobro najesti graha, prožvakati sva ta lažna obećanja i slatke riječi. Maštati o ljetu, kinu, nogometnom ludilu, Terezijani, bazenu i sličnim guštima.

A kada se nakon ljetnog zaborava i sve te euforije, vratite u surovu stvarnost, možda se sjetite i ove moje metafore.

Jer, kada razmišljam o tom grahu, pivi i sladoledu, o cijelom tom prvomajskom ćušpajzu, ne mogu, a da se ne sjetim, usporedbe sa početka moje kolumne: »Mica mala, ajde još samo malo, pojedi ovog finog i zdravog variva. Pa ćeš narasti jako, jako velik i snažan. Ja ti obećajem.«

A mala mica, nikako da onako dječje i iskreno, lupi šakom po stolu i kaže: »E baš neću. Neću i gotovo«